

Από γκράφιτι σε αθηναϊκό τοίχο.

Μια γκρίζα σημαία*

Διήγημα από τον ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

Καλοκαίρι. Δύο ηλικιωμένοι σε γηροκομείο στη Μανάγκουα. Κάθονται σε παγκάκι μέσα σ' έναν θαλερό κήπο. Φοράνε άπυρες πιτζάμες, μαύρα γυαλιά και ψάθινα καπέλα.

Όποια κι αν είναι η ερώτηση, η απάντηση είναι Polonium 210...
Όποια...
Όποια!
Ελευθερία της έκφρασης...
Ελευθερία της έκφρασης; Τσάι με Πολώνιο.

Κράτος Δικαίου...
Κράτος Δικαίου; Κοτόσουπα με Πολώνιο.
Κριτική σε πολιτικούς ή θρησκευτικούς θεσμούς...
Παλάβωσες; Μανιταρόπιτα με Πολώνιο.

Δικαιώματα σε ομοφυλόφιλους...
Το χοντραίνεις! Χοιρινό στο φούρνο με λαχανικά και Πολώνιο
Αδέσμευτη ενημέρωση, πολυκομματισμός, καθαρές εκλογές...
Θα πεθάνω από τα γέλια. Δύο επιλογές. Τάρτα φράουλα με Πο-

λώνιο ή κέικ με κράνμπερι και Πολώνιο.

Αστική φιλελεύθερη δημοκρατία...

Κόψε κάτι! Σαμπάνια με Πολώνιο...

Μοιάζει με παιχνίδι...

Όλα πλέον μοιάζουν με παιχνίδι.

Όλα, όλα;

Όλα πλέον είναι ένα τρομακτικό παιχνίδι.

Που πάει να πει;

Ένα παιχνίδι που δεν γελάει και νεί.

Πάντως, κάποτε είχαμε άλλο παιχνίδι...

Μη με γυρνάς στα παλιά...

Τότε λέγαμε, θυμάσαι, όποια κι αν είναι η ερώτηση, η απάντηση είναι Zyclon B'...

Λύσσαξες!

Με τι;

Με τα παλιά!

Τα ξεχασες;

Ζω στο παρόν! Είμαι το παρόν! Αρκετά με το παρελθόν. Μπούκωσα! Το παρελθόν μας απογοήτευσε—

Αυτό! Όχι εμείς.

Μπορεί, αλλά δεν μας εξαφάνισε.

Αφού ακόμη τα λέμε. Δεν τα

λέμε;

Και θα τα λέμε! Το μέλλον είναι είναι ήδη δικό μας...

Αφήσαμε δουλειές στη μέση. Συμφωνείς;

Έχεις βαλθεί να με δεις βουρκομένο;

Γιατί το λες αυτό;

Αφού το ξέρεις ότι είμαι ευάλωτος στις παλιές, ωραίες μέρες. Λυγίζω. Δεν το ξέρεις; Πίσω από αυτό το αγέρωχο μούτρο, το επιβλητικό πηγούνι, το ατσάλινο βλέμμα, το άψογο χτένισμα, κρύβεται μια κουρασμένη ψυχή που ακόμη ελπίζει.

Μυξοκλαίει.

Κουρασμένη, αλλά αγέραστη!

Ο άλλος ηλικιωμένος σφίγγει το χέρι σ' αυτόν που μυξοκλαίει.

Σταμάτα! Θα με πάρουν τώρα κι εμένα τα ζουμιά...

Ένα παιδί με κοντά παντελονάκια και μια σημαία. Ναι, μια σημαία που ανεμίζει. Μια γκρίζα σημαία. Κι ένα αλλοπαρμένο πλήθος χαιρετάει τον Ηγέτη. Άλλοι με το χέρι τεντωμένο ψηλά, κι άλλοι με το χέρι σφιγμένη γροθιά.

Με αναφλητά.

Αυτό το παιδί παλεύει για έναν κόσμο καθαρό, χαρούμενο, ομοίμορφο.

Και αιώνιο!

Πάνω απ' όλα!

Σταμάτα! Δεν αντέχω άλλο...

Φτιάχνεσαι να με βλέπεις σαν κλαμένο μουνί;

Σταμάτα να κλαίει.

Είθε, Βλαντ και Σιν να τα βρουν...

Βούλωσ' το!

Γιατί;

Μ' αυτή τη σκέψη κοιμάμαι μ' αυτή ζυπνάω! Μέσ' στο μυαλό μου είσαι;

Ρούβλια και γουάν θα εξαχρεώσουν τον σάπιο κόσμο. Θα τον εξαγοράσουν. Θα τον αφανίσουν. Θα τον αφανίσουν για να τον σώσουν.

Μπας και είσαι υπνωτιστής;

Όλος ο γαμημένος πλανήτης θα μιλάει ρωσοκινέζικα! Ακούς; Μόνο! Οι άλλες γλώσσες θα ξεχαστούν. Δεν θα ξαναμιληθούν ξανά από κανέναν. Νεκρές. Λιωμένες. Θα τις θάψουμε ζωντανές. Θα τις κάψουμε! Δεν θα βρουν ούτε τη στάχτη τους...

Ναι! Και πάνω απ' όλα τη βδελυρή εβραϊκή.

Γερμανική;

Μόνο τα γερμανικά από το 1933 έως το 1945.

Αυτό που λες δεν γίνεται! Δεν υπάρχει!

Το ξέρω! Για αυτό το λέω. Αυτός είναι ο καημός μου!

Ξεριζωμένοι μια ζωή...

Ναι, αλλά ζωντανό!

Ζωντανό! Καμία άλλη υπαναχώρηση.

Καμία. Νίπτουμε τα χέρια μας.

Κι όποιος διαμαρτυρηθεί;

Τα γνωστά και δοκιμασμένα. Ανακρίσεις, απομόνωση, αναμόρφωση...

Κι αν δεν βάλει μυαλό;

Στείρωση, ψυχιατρείο, καταναγκαστικά έργα.

Κι ο υπόλοιπος πληθυσμός υπό πλήρη έλεγχο. Κάμερες και μικρόφωνα παντού. Έξοδοι με βιομετρικά βραχιολάκια. Μόνο. Κατσαρίδες-ρομπότ θα επιβάλλουν την τάξη. Ο ιδιωτικός χώρος κι ο ιδιωτικός χρόνος είναι βίτσια του κοινοβουλευτισμού. Αυτά που ξέρατε τέρμα!

Τέρμα! Αρκετά τους ανεχτήκαμε!

Αρκετά με τον μεγαλύτερο λεκέ της πολιτικής από καταβολής του

κόσμου...

Ποιον λεκέ, εμετό κανονικό.

Δημοκρατία, σου λένε...

Τώρα έχουν βρει και τη μεταδημοκρατία...

Άρρωστα μυαλά...

Άρρωστες ψυχές!

Κι όσοι συνεχίσουν να σαμποτάρουν το ανυπολόγιστο έργο ρωσοποίησης και κινεζοποίησης, που έχουμε αναλάβει, κακό του κεφαλιού τους.

Τέλος. Μια σφαίρα στον αυχένα.

Πώς λέμε το τέλος στα ρωσικά;

Κονετς.

Και στα κινέζικα;

Ζιένβι.

Ρε θηρίο, τα μιλάς φαρσί πια...

Πέφτει ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Σκουπίζουν τα μούτρα τους από σάλια και δάκρυα με τα μανίκια τους.

Τι λέγαμε;

Ρεύονται ταυτόχρονα.

Από παλιά συγχρονιζόμασταν... Από την πρώτη μέρα που ανταμώσαμε.

Λες και είμαστε γεννημένοι ο ένας για τον άλλον.

Είμαστε!

Και θα είμαστε...

Κλάνουν ταυτόχρονα.

Κάτι λέγαμε όμως...

Μου 'λεγες γι' αυτή την Ουκρανοεβραία νοσοκόμα με τα σχιστά μάτια και τα φοβερά καπούλια...

Ναι, αυτή ή θα τη γαμήσω ή θα την πνίξω!

Αυτή που όλο έρχεται παρφουμαρισμένη και μακιγιαρισμένη;

Αυτή! Και η σκρόφα μού μιλάει μόνο αγγλικά!

Μπορείς και τα δύο...

Δηλαδή;

Αρκεί να θυμηθείς τα νιάτα σου...

Λες;

Γιατί, ποιος θα σ' εμποδίσει;

Μη μ' ανάβεις! Ακούς;

Ποιος; ■

Προδημοσίευση από τη συλλογή διηγημάτων *Εξουθένωση. Ντοκιμαντέρ ονειρών* (θα κυκλοφορήσει τον Οκτώβριο από τις εκδόσεις Πατάκη).